

Nu vă fie teamă să mergeți pe drumul sfințeniei

Convingerea unanimă că Papa Ioan Paul al II-lea este sfânt, credincioșii au manifestat-o în timpul înmormântării Sale prin transparente și strigând „Santo subito!” („sfânt imediat!”).

Papa Ioan Paul al II-lea emana sfințenie, frumusețea omeniei sale, bogăția personalității, bunătate, înțelepciune și iubire. Într-un cuvânt, răspândea lumina lui Isus Cristos, căci numai acesta este singura sursă și înfăptuitorul sfințeniei omului. Isus Cristos a făcut prezentă iubirea Sa în viața, slujba păstoritului, suferința și moartea Slugii Sale Ioan Paul al II-lea.

Nu vă fie teamă să-l primiți pe Isus Cristos

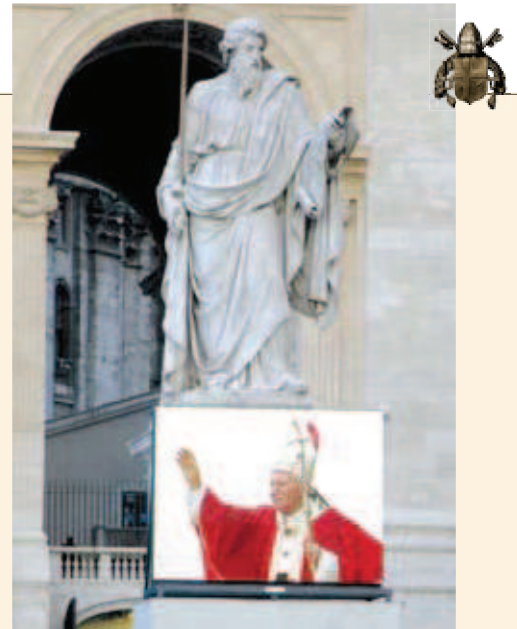
Privind exemplul vieții Papei Ioan Paul al II-lea, ne dăm seama că fiecare om este chemat la comuniunea vieții cu a Domnului și, mai mult, este chemat să participe la natura Domnului Însuși (2 P 1,4). De aceea, nimeni nu obține pe deplin omenia dacă nu se unește cu Isus Cristos și nu permite să fie protejat de iubirea Lui îndurătoare care mângâie toate păcatele, rupe toate cătușele răului, vindecă cele mai dureroase răni și pe cei mai mari păcătoși îi face sfinți.

Sfinția lui Ioan Paul al II-lea ar trebui să ne dea de gândit că Isus Cristos ne cheamă la sfințenie pe toți, fără excepția omului păcătos, și ne dă tot ce ne este de trebuință pentru a deveni sfinți, pe deplin fericiți. Așteaptă numai ca noi să ne dăm consimțământul și colaborarea. Sfințenia, adorarea omului este opera lui Dumnezeu, operă care nu se poate îndeplini fără ajutorul omului.

După moarte, Ioan Paul al II-lea apelează la noi toți cu și mai mare forță decât o făcea în viața terestră.

Ne cheamă prin toată zestrea sa spirituală pe care ne-a lăsat-o: nu va fie teamă să deschideți ușa inimilor voastre lui Cristos! Nu vă fie teamă să vă lăsați cu totul în grija Sfintei Marii și să-i repetați: Totus Tuus – Totul al tău,

pentru a învăța de la Ea dăruirea totală lui Isus Cristos și credința eroică, pentru a crede la fel ca Ea în speranță, în ciuda lipsei de speranță a lumii; nu vă fie teamă să mergeți pe drumul sfințeniei; nu vă fie teamă să-i vorbiți în fiecare zi lui Isus Cristos: doresc să devin sfânt, la fel ca Tine, așa cum dorești Tu Doamne; nu vă fie teamă să-l urmați pe Cristos pe dru-

mul poruncilor și al Evangheliei, pe drumul credinței, care acționează prin iubire, nu vă fie teamă să vă încredeți cu totul în Cristos care ne-a iubit până la sfârșit, luând asupra Sa păcatele noastre, pentru a le nivela cu moartea și Învierea Sa; nu vă fie teamă să-I mărturișiți lui Cristos în Sacramentul Pocăinței și să vă încredeți în Îndurarea Sa nesfârșită.

Papa Ioan Paul al II-lea ne face să conștientizăm că sfințenia este unirea în Cristos, la fel cum se altoiește mlădița la vița-de-vie: „Eu sunt Vița, voi sunteți mlădițele. Cine rămâne în Mine, și în cine rămân Eu, aduce multă roadă; căci despărțiți de Mine nu puteți face nimic.” (I. 15,5). Altoirea în Cristos face ca omul să participe în viața și iubirea Domnului Însuși, deci îl face să atingă starea de omenie totală, să se realizeze pe deplin, deoarece Cristos desăvârșește în el opera creării și-l face sfânt. ▷

Convingerea că Papa Ioan Paul al II-lea este Sfânt credincioșii și-au manifestat-o în timpul înmormântării acestuia prin înscrisul pe banere și strigând „Santo subito” (Sfânt imediat!)

Expresia recunoștinței lăstate de pelerini în Piața Sfântul Petru.

“Sculați-vă să mergem” (...) Chiar dacă aceste cuvinte înseamnă o probă, un mare efort și un strigăt dureros, nu trebuie să ne fie teamă de nimic. Aceste cuvinte conțin de asemenea bucurie și pace, care sunt surorile credinței.

Ce pot să fac să devin sfânt?

Dorința sfințeniei este o dorința de evoluție totală a omeniei. Sfințenia este iubire, libertate, adevăr, deci fericire deplină. Fără consimțământul nostru și colaborarea cu Isus Cristos, niciodată nu o vom obține pe deplin.

Deci ce trebuie să înfăptuiesc să devin sfânt? Privește exemplul vieții pe care l-a lăsat Ioan Paul al II-lea.

Dacă dorești să începi această extraordinară aventură care este urmarea căii sfințeniei, mai întâi mergi să te pocăiești, recunoaște-ți toate păcatele, iar după Sfânta Comuniune, spune-i lui Isus că dorești să mergi cu El prin viață, pentru a te învăța să iubești, să te eliberezi de egoism, să te schimbe și să te facă sfânt. La fel cum o făcea necontenit, încă din copilărie, Ioan Paul al II-lea, la fel și tu încredințează-te total Domnului prin Sfânta Maria. Încredințează-ți trecutul, prezentul și viitorul, tot ce ești și ce posezi. În rugăciunea zilnică repetă deseori: Totus Tuus (Totul al Tău).

Cristos este „calea, adevărul și viața” (I 14,6). Trebuie să-L întâlnești și să-L iubești. Aceasta are loc în mod special în Euharistie. Să căutăm fiecare ocazie să participăm la Sfânta Slujbă: primindu-L pe Isus în inima noastră, hrănindu-ne cu Trupul Lui, întărind prezența Sa. El este acela care ne va umple cu sfințenia Sa, cu viața Sa, ne va arăta calea și ne va descoperi adevărul voinței Sale, care uneori este greu de acceptat, dar care conduce la viața deplină.

Către toți cei care nu au curaj, Ioan Paul al II-lea strigă: „Sculați-vă, să mergem!” și liniștește: Chiar dacă aceste cuvinte înseamnă un timp de probă, un mare efort și o cruce dureroasă, nu tre-

Expresia recunoștinței lăstate de pelerini în Piața în Sfântul Petru.

foto: Arhiva Iubii-vai

buie să ne temem de nimic. De asemenea, aceste cuvinte poartă în ele bucurie și pace, care sunt fructele credinței.

Iubirea lui Dumnezeu nu ne încarcă cu greutatea pe care nu le-am putea duce și nu ne cere ceea ce este peste puterile noastre, dacă cheamă ne vine și cu ajutorul necesar („Sculați-vă, să mergem !” s. 163-4).

„Sculați-vă, să mergem !”

Pentru a merge pe drumul credinței este necesară autodisciplina. Trebuie stabilit planul zilei și, cu consecvență de fier, acesta trebuie realizat. În planul zilnic trebuie să se găsească un timp stabil pentru rugăciune, pentru a fi singur cu Isus Cristos, timp pentru muncă și pentru a sluji altora, precum și odihna cuviincioasă.

Pentru toate ocupațiile tale, muncă, sarcini și rugăciune, trebuie pusă toată inima. Trebuie să ceri de la sine însuși să învingi egoismul care apare ca aversiune față de efort, prin lene și indulgență față de sine. Cum? Prin decizie, să forțezi voința să acționeze, prin rugăciune, muncă și alte sarcini, în special atunci când nu ai poftă.

Cu toate slăbiciunile și căderile, omul va merge pe drumul poruncilor și al Evangheliei, citind și îndeplinind voința Domnului în toate dimensiunile și domeniile vieții; atunci Isus Cristos va putea forma omenia ta, completând opera creației prin a te face sfânt.

Întotdeauna trebuie să reții că toată puterea sufletească și forța omului provin din rugăciune. În timpul rugăciunii, în sacramele și în primul rând în Euharistie,

Oficierea slujbei de înmormântare .

foto. Arhiva Iubiți-vă! (2)

Oficierea slujbei de înmormântare .

Îi permitem Domnului să transforme inimile noastre, să le elibereze de păcate și să le facă să fie capabile de iubire. Oamenii își fac un mare rău atunci când nu se roagă sau încetează să se roage, pentru că atunci viața lor duhovnicească se chircește și moare, devine fără putere în fața atacurilor răului care îi distruge și îi manipulează.

Pentru a merge în fiecare zi pe drumul credinței, trebuie să-ți stabilești un timp concret pentru rugăciune, rozariu, coronița închinată Milei Divine, meditația Sfintei Scripturi sau alte forme de rugăciune. Nici odată nu ne putem dispensa de obligația rugăciunii, scuzându-ne cu o stare de spirit nepotrivită sau că ne simțim rău. Tocmai atunci, când nu vreau să mă rog, ar trebui să mă rog de două ori mai mult, oferindu-I lui Isus starea mea. Lipsa poftei de rugăciune și lăsarea ei pe mai târziu reprezintă cea mai vicleană și periculoasă ispită a duhului rău.

Trebuie să fim conștienți de aceasta și cu toată fermitatea să o înlăturăm.

În grija pentru o viață credincioasă, nu putem să neglijăm pocăința regulată în fiecare lună. Este de dorit să găsim un duhovnic al nostru. Aici foarte importantă este promisiunea făcută lui Isus Cristos: Doamne Isuse Cristoase, îți promit că mă voi strădui să trăiesc în stare de curăție, iar dacă se va întâmpla să am o cădere grea, imediat voi veni la tine, pentru a mă elibera de păcat prin Sacramentul Pocăinței.

Toată existența lui Ioan Paul al II-lea este o mărturie clară a faptului că în viața sa totul a început „la picioarele lui Isus Cristos tănuț în Sacramentul Sfânt”. Taina măreției lui Ioan Paul al II-lea este rugăciunea. În fiecare zi îi acorda câteva ore. Datorită Slujbei Sfinte, rugăciunii și contemplării, primea de la Isus Cristos iubire, înțelepciune, știință și putere, pentru că numai Isus Cristos este singura sursă în care „toate comorile înțelepciunii și cunoașterii sunt ascunse” (Col 2,3). Amintind timpurile petrecute la Cracovia, Sfintul Părinte spunea : „În capela locuinței nu numai mă rugam, dar acolo stăteam și scriam. Acolo am scris cărțile mele, între ele Persoana și fapta. Sunt convins că, în general, capela este locul unde ajunge o inspirație aparte. Este un mare privilegiu de a locui și a munci în aria acestei Prezențe – este ca un imens magnet. Bunul meu prieten Andre Frosard, trecut în veșnicie, în cartea sa Dumnezeu există, a pătruns în esență forța și frumusețea acestei Prezențe. Totuși, nu întotdeauna este necesară ajungerea din punct de vedere fizic în capelă, pentru a intra cu spiritul în aria Sfântului Sacrament.” „Sculați-vă, să mergem !” (s.116).

Ioan Paul al II-lea subliniază că numai acela care se roagă poate să-și iubească aproapele: „Interesul pentru semenii începe cu rugăciunea episcopului; de la dialogul acestuia cu Isus Cristos, căruia îi încredințează pe ai săi, Rugăciunea ne

In iubirea Sa Dumnezeu nu ne încercă cu greutate pe care nu le-am putea duce și nu ne cere ce este peste puterile noastre dacă cheamă ne vine și cu ajutorul necesar.

pregătește să ne întâlnim cu semenii. În timpul acestor întâlniri, datorită deschiderii spiritului, putem să ne cunoaștem și să ne înțelegem, chiar și atunci când nu este timp suficient. Eu, pur și simplu, mă rog pentru toți zi după zi. Când am întâlnit un om, imediat mă rog pentru el și întotdeauna ajută în contactul cu acesta. Mi-e greu să spun cum interceptează aceasta oamenii – trebuie să-i întrebați pe ei. Însă am un asemenea principiu, pe fiecare îl primesc ca o persoană pe care mi-o trimite Domnul Cristos – ca pe cel care mi-a fost dat și în același timp îmi dă.” „Sculați-vă, să mergem !” (s.58). ▷

Oficierea slujbei de înmormântare .

foto. Arhiva Iubiți-vă!

Credința caută întotdeauna o înțelegere în străfunduri, de aceea este esențială adâncirea cunoștințelor despre religie prin lectură valoroasă și reviste catolice. Ioan Paul al II-lea ne transmite sfaturi cu adevărat prețioase: întotdeauna eram în dilemă : Ce să citeșc? M-am străduit să citeșc ce este mai important. Atâtea lucruri se publică. Nu toate sunt valoroase și utile. Trebuie să știi ce să alegi și să te sfătuești ce să citești. De mic îmi plăceau cărțile. În tradiția lecturii m-a inițiat tatăl meu. Stătea lângă mine și îmi citea Sienkiewicz sau alți scriitori polonezi. Când a murit mama, am rămas împreună cu tata. Și el nu a încetat să mă îmbie la cunoașterea celei mai valoroase literaturi. „Sculați-vă, să mergem !” (s76).

Pentru un timp de probă

Dacă mergem consecvent pe drumul credinței către sfințenie, cu siguranță vom fi supuși la diferite probe.

Ioan Paul al II-lea dorește să ne pregătească pentru acel timp de experiențe grele lămurindu-ne: „Probele ne vor aștepta cu siguranță. Aceasta nu este nimic deosebit. Aceasta este proprie credinței. Uneori probele sunt blânde, alteori foarte grele, chiar dramatice. În timpul probei ne putem simți

însingurați, dar harul Domnului, harul de a învinge al credinței niciodată nu ne va părăsi. De aceea fiecare probă, chiar și cea mai înspăimântătoare o putem duce învingători.” „Sculați-vă, să mergem !” (s.148).

Iar aici ne cheamă Sfântul Părinte la lupta necruțătoare cu slăbiciunile noastre și puterea răului. Simbol al acestei bătălii dramatice este lupta fără frică dusă de soldații polonezi, pentru apărare, în septembrie 1939, la Westerplatte, care de atunci a devenit semnul „credinței în probele dramatice”. Trebuie să rămânem credincioși lui Isus până la capăt, credincioși în păstrarea tuturor poruncilor și a Evangheliei. Ioan Paul al II-lea apelează la noi toți: Niciodată singurul „a avea mai mult” nu poate să învingă. Pentru că atunci omul poate să ceară cel mai prețios lucru, omenia sa, conștiința sa, onoarea sa”. De aceea, Sfântul Părinte cheamă: „Trebuie să cereți de la voi, chiar și atunci când alții nu cer de la voi”. Și mai departe lămurește: „Fiecare dintre voi găsește în viață acel Westerplatte al său. Acea dimensiune a sarcinilor cărora trebuie să le faci față și care trebuie îndeplinite. Poate pentru vreo chestiune justă pentru care nu se poate să nu luptăm. Vreo sarcină, obligație, de la care nu putem

să ne sustragem. Nu putem să dezertăm. În sfârșit – vreo ordine de adevăruri și valori care trebuie „păstrate” și „apărate”, pentru sine și în jurul său, la fel ca Westerplatte. Da, apărată – pentru sine și pentru alții (Westerplatte, 12 iunie 1987).

Domnul Isus cere să devii sfânt. Dacă răspunzi la dorința Sa și preiei efortul zilnic pentru credință, greutatea ascultării și a cooperării în realizarea planurilor lui Dumnezeu, atunci devii participantul celei mai fascinante realități, care este devenirea unui om liber și iubitor, adică sfânt.

Fie ca învățătura și exemplul vieții Sluștii lui Dumnezeu Ioan Paul al II-lea să ne facă să realizăm că vocația către sfințenie a fiecărui om, fără excepție, nu este numai o șansă obișnuită, dar și o obligație care își are izvorul în omenia noastră, creată după imaginea și asemănarea lui Dumnezeu.

„Fiți ca niște copii ascultători. Nu vă luați după dorințele voastre de demult când nu erați conștienți, în toate faptele voastre deveniți la fel de sfinți ca modelul Sfântului care v-a chemat, pentru că este scris: Fiți Sfinți, căci Eu sunt sfânt” (I P 1, 14-16).

Preotul M. Piotrowski TChr ■